

het nieuwe seizoen

Eindelijk was het zo ver! Na een lange winter met veel wind maar helaas net zo veel duisternis, was daar het moment waarop ik met nauwelijks in te houden ongeduld de vliegertas ter hand kon nemen. Snel mijn zwager gebeld, die ook al in de startblokken stond en alles met een sierlijke boog de auto in gezwaaid.

Onderweg naar het strand (jawel, wij wonen in Zeeland, wij bofkonten) memoriseerden wij onze valse start, een week of wat eerder. Tuurlijk, het was nog maar licht tot negen uur, maar het had de hele dag flink gewaaid. Een dik uur vliegeren was toch zeker de moeite waard. Dus na een gehaaste maaltijd en na een nieuw record kinderen-douchen-en-in-bed-werpen, waarbij mijn liefvallige echtgenote mij afkeurend gadesloeg, togen wij richting strand. Op het moment dat wij aankwamen vertrok de wind. De windmeter liet zich niet verleiden tot het aangeven van wat voor waarde dan ook; voor deze avond had meneer Beaufort zijn schaal niet hoeven uitvinden.

Alleen achterwaarts bewegend kreeg ik de lichtste vlieger aarzelend de lucht in, maar al snel bleek dat wij ons gebruikelijke "after-kite-biertje" eerder en zonder sterke verhalen moesten nuttigen.

Zo niet vanavond! Windkracht 5, toe maar! Precies goed om de spieren op te warmen. Snel de Peel 3.6 uitgerold, kwak zand erop, lijnen klaarleggen, optimistisch de rugband eraan en met busladingen voorpret en verwachtingen een flinke ruk gegeven.

In gedachten sprong ik al over de paalhoofden, achtervolgd door bewonderende blikken van toeristen.

Maar zoals een beetje vliegeraar weet, is het zeer aan te bevelen om goed voor je spullen te zorgen. Netjes opvouwen, nog netter klaarleggen, enzovoort. In mijn haast had ik de vlieger niet goed klaargelegd, of de lijnen niet

goed uitgerold, of weet ik veel wat. Hoe dan ook, na mijn eerste ruk veranderde de Peel 3.6 in een propeller 3.6.

De blikken van toeristen kreeg ik, doch van bewondering was geen sprake. Met het schaamrood op de kaken propte ik het "matras" in het daarvoor bestemde tasje, waar hij toen nog nauwelijks in paste.

Deze blamage moest worden gecompenseerd. Snel mijn trots, mijn meesterwerk tevoorschijn getoverd: El Macho. De monsterdelta, tot stand gekomen na weken noeste arbeid. Ha, nu zouden de stemmen wel verstommen, nu zou ik vliege(re)n! Maar helaas, ook nu wreekte zich een onzorgvuldige voorbereiding. In het kruisstuk bewaarde ik altijd (tot die dag, wel te verstaan) twee einddoppen. Pasten perfect, maar op het strand is ook zand en dat zorgt ervoor dat normaal gesproken soepel glijdende onderdelen muurvast komen te zitten. Mijn gepeuter met een zeillatje bewees dat twee mm koolstof snel breekt.

Einde El Macho.

Ondertussen had mijn zwager de tijd van zijn leven. hij vloog met een Delta Hawk, die met deze windkracht snel, fel en behoorlijk hard gaat trekken.

Intussen waren we drie kwartier verder en het enige dat ik de lucht in had gekregen waren verwensingen.

Hoe nu te handelen?

Zou ik nog vliegeren deze avond? Of zou ik met gebogen hoofd af moeten druipen en naar de enthousiaste verhalen van mijn zwager moeten luisteren?

Ik had nog een laatste kans: twee Speedwing Pro's (lang leve Het Handboek) koppelen, vastmaken aan de lijnen die er nog lagen (inclusief rugband) en hopen. Na de eerste ruk ontstond er aan de andere kant van de lijnen een abstract kunstwerk van spinnaker, tomen en knopen. De angst sloeg mij om het hart; kun je het vliegeren verleren na een winter? Rustig blijven, diep inademen, concentreren.

Vorig seizoen had ik de voorste Speedwing perfect afgesteld, waardoor het opstijgen een ietwat moeizaam ging. En ja, na de tweede poging kozen de vliegers het luchtruim! Bijna een uur na aankomst werd ik alsnog door het zand gesleurd, maakte ik sprongen en kreeg ik dan eindelijk die bewonderende blikken. Ik was op slag de geknakte El Macho vergeten, net als de bos Icarex en touwtjes (die mijn vrouw de volgende dag in twee minuten! weer terugoverde in een Peel). Dit was het! Dit was genieten, dit was vliegeren! De kracht van twee trekkende vliegers, het zand dat met kilo's tegelijk in schoenen, kleding en alle mogelijke lichaamsopeningen kwam, de ooh's en de aah's van de toeristen, dit was geweldig!

Het prima smakende after-kite-biertje werd pas genuttigd toen het donker was. Met sterke verhalen.

Michael van Casand, Middelburg.

